

Ismét vitorlázunk - 2022

Egyesületünknel immár hagyomány, hogy egy szép nyári napon vitorlásra szállunk és onnan élvezzük a varázslatos balatoni tájat. Az előző években már jártunk Badacsonyban, Szigligeten, Salföldön és Révfülöpnön, a Nivegy-völgyben, az idén ismét **Szigligetre** esett a választás. **2022. augusztus 6-án**, szombaton jött el a nagy nap. Harminc vidám túratárssal találkoztunk a balatonboglári vasútállomáson, ahonnan kimentünk a hajóállomásra. A kikötőben már várt minket a hajó legénysége, így gyorsan fel is szálltunk. Ragyogó napsütésben futottunk ki a kikötőből és elindultunk az északi part felé. Igazi vitorlázó idő volt, olyan erős szél fúj, hogy a Balatonon másodfokú viharjelzés volt életben, tilos volt fürödni. Sokáig nem találkoztunk még más hajóval sem a vízen, csak a menetrend szerinti komppal, és az északi part közelében egy szörfös kísértette a szerencséjét.

Az erős szél befújta a vizet a fedélzetre is, főleg az első fedélzeten ülők voltak veszélyben. A kapitány már az út elején felajánlotta, hogy ad vízhatlan kabátot annak, aki kér, de sajnos sokan lebecsülték a veszélyt. Meg is bántuk a könnyelműségünket, amikor az első nagy szél úgy becsapta a vizet, hogy csurom vizesek lettünk.

A programba egy kis változtatás került: a szigligeti kikötőben nem tudtunk volna kikötni, ugyanis a vitorlás hatalmas tókesúlya az alacsony vízállás miatt fennakadt volna az iszapban. Így a **badacsonyi kikötő**be tartottunk, ahol átszálltunk egy vízi taxiba és azzal mentünk át **Szigligetre**. A vízi taxi kapitánya nagyon elemében volt, a hangszóróból szóló tánczenére szinte táncolt a székében és a vízen hatalmas köröket, kanyarokat leírva közelítette meg a szigligeti kikötőt. Mondanom sem kell, hogy megint csak vizesek lettünk egy páran, főleg, akik a hajó nyitott hátuljában foglaltunk helyet.

Már nagyon éhesek voltunk, így rögtön az étterembe mentünk. Csirkeraguleves, csirke gordonbleu és túrógombóc volt az ízletes **ebéd**, leöblítve finom badacsonyi borocskával. Amint befejeztük az ebédet, jött is értünk a kisbusz, ami felvitt minket a **Rókarántó-hegyre**. **Szigligeten** csakúgy, mint a szomszédos Badacsonyan, a kiváló adottságú vulkanikus talajon nagy hagyománya van a szőlőtermesztésnek - és persze a borkészítésnek. Amerre az utunk vezetett, mindenhol gondosan megművelt szőlőültetvényeket láttunk. A hegy nevének eredete vitatott, egyesek szerint arra utal, hogy a szőlőtőkék alatti üregekben valamikor rókák húzódtak meg, akiket a gazdák, hogy ne okozzanak kárt, elzavartak, „kirántottak” onnan. A hegy tetejéről csodás körpanoráma nyílt a Balatonra, a falu házaira és a szomszédos Badacsonyra.

Amiért mentünk, szintén a hegy tetején volt: a **Szentháromság kápolna**, előtte a régi **kőkereszt**tel és az **amerikai repülő emlékmű**vel. A Szentháromság kápolna Szigliget talán leggyönyörűbb helyén, az Aranykagylóban található. A XIX. században helyi szőlősgazdák kezdtek bele az építésébe.

A klasszicista stílusú kápolnát a helyiek csak Kiskápolnának nevezik. Építéskor még faszindelyes volt. A második világháborúban őrtoronyként nézték és bombazáport zúdítottak rá. Csodával határos módon csak a faszindelyes torony égett le, a szentképek és a berendezés épen maradtak. Högel harmóniuma még ma is működik. Teteje cserépburkolatot kapott, legutóbb 1993-ban renoválták. Régebben minden vasárnap tartottak itt misét, ma már csak a búcsúnapiján. Esténként a kivilágított templom fehér falai csodás látványt nyújtnak. Az előtte álló kőkeresztet a világháborúban elesett katonák tiszteletére szokták megkoszorúzni.

A kőkeresztel szemben áll az az emlékmű, melyet a II. világháborúban itt lezuhant amerikai vadászbombázó öt elesett pilótájának az emlékére állítottak. Itt is koszorúznak minden évben.

Ahogy jöttünk lefelé a hegyről, végig kísérték minket a szőlőültetvények és köztük a fehér falú, tornácos, zsindeletetős házak. A szépen gondozott kertek között kanyargó úton végül leértünk a faluba.

Innen a kisbusz gyorsan visszarápított minket **Badacsonyba** és hajóra szálltunk. A kikötőben a Balaton híres festőjének, **Egry Józsefnek** a szobra búcsúztatott minket. Ismét feltámadt a szinte viharosnak is mondható szél, így a kapitánynak nem kellett kétszer mondania, hogy vegyük fel a viharkabátot. Hamarosan vidám sárgába öltözött emberek lepték el a fedélzetet és kifutottunk a badacsonyi kikötőből. Irány Balatonboglár!

Ha a délelőtti hajózás kalandosnak volt mondható, az semmi sem volt a délutánihoz képest. Most aztán elemében volt a természet! A hajó egy vitorlával is száguldott a vízen és az erős északi szélben annyira megdőlt a jobb oldalára, hogy a fedélzetre befolyt a víz. A bal oldalon ülőknek erősen kellett kapaszkodniuk, hogy rá ne csússzanak a jobb oldalon ülőkre. A jobb oldalon ülők pedig – köztük én is – attól kezdtünk tartani, hogy a popsink rögtön bele fog lógni a habokba. Páran azt fontolgatták, hogy vajon az úszástudásuk mennyit érne a hatalmas hullámok között... nem jutottak túl biztató eredményre.

Végül aztán szerencsésen megérkeztünk a **boglári kikötő**be. Íme a csapat, amely igen boldog volt, hogy ismét szárazföldet érezhet a lábai alatt.

Talán az erős szélnek, talán az átélt kalandnak volt köszönhető, hogy bár eredetileg a vitorlázás után fürdést terveztünk be, a kedves utastársak egy kivételével úgy döntöttek, hogy inkább kimennek a vasútállomásra. Úgyhogy megköszöntük a kapitánynak a mai szép napot, amely élményekben igen dús volt és elköszöntünk egymástól. Én és Ida maradtunk, mivel Bogáron nyaraltunk és átkísértük a **strandra** azt az egy utastársunkat, aki már alig várta a fürdést: ő volt Ilona. Be is ment a bársonyosan meleg vízbe és nagyon élvezte a hullámfürdőt. El kell mondanom, hogy nem volt egyedül a vízben! Íme a bizonyosság:

Remélem, hogy jövőre ismét találkozunk a vitorlás fedélzetén!

Mógor Gabriella túravezető